

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/90/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1622010036
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1622010036.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Karola Kováča a Mgr. Michala Kačániho PhD., v trestnej veci obžalovaného Q. M., pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky č.k. 1T/5/2022-196 z 08. marca 2023, na verejnom zasadnutí konanom dňa 04. apríla 2024, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného Q. M., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 1T/5/2022 z 08.03.2023 bol obžalovaný Q. M. uznaný vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona, na skutkovom základe, že

od presne nezisteného času približne do 15.45 h dňa 18.03.2021 viedol v meste Z. na K. ulici osobné motorové vozidlo značky Skoda Superb, evidenčného čísla C., kde bol pre podozrenie z užitia návykovej látky vyzvaný, aby sa podrobil toxikologickému vyšetreniu na detekciu omamných a psychotropných látok, pričom sa dňa 18.03.2021 v čase približne od 19.42 h do 21.45 h následne sa v Nemocnici svätého Michala, a.s. v Bratislave bezdôvodne odmietol podrobiť odberu a vyšetreniu krvi za účelom zistenia prítomnosti návykových látok v tele,

Za to mu bol podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace, ktorého výkon bol postupom podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 61 ods. 3 Trestného zákona mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu v trvaní 6 (šesť) rokov.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní podal obžalovaný po porade s obhajcom odvolanie do viny a trestu, ktoré písomne odôvodnil obhajca podaním doručeným súdu dňa 04.05.2023.

Zdôraznil, že odvolanie podáva pre podstatné chyby konania, najmä že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby, pretože sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a že boli porušené ustanovenia trestného zákona.

V nadväznosti odvolateľ od citoval ustanovenie § 289 ods. 2 Trestného zákona a dal do pozornosti výsluchu svedkov B. D., R. F. ako aj službukonajúceho lekára Z.. O. V., z ktorých podľa neho vyplýva, že obžalovaný bol pri odbere biologického materiálu nesprávne poučený o priebehu vyšetrenia a to tak, že najskôr odovzdá moč a po pozitívnom výsledku bude pristúpené aj k odberu krvi a má za to, že

takýto postup je nezákonný, je v rozpore s ustanovením § 289 ods. 2 Trestného zákona a teda odporuje alternatíve odoberania krvi a moču. Má za to, že ak by bol výsledok odberu moču negatívny, nedošlo by k odberu krvi. Toto podporuje podľa odvolateľa aj výpoveď svedka Z.. O. V..

Odvolateľ zdôraznil, že vypil veľké množstvo vody, rešpektoval pokyn lekára, ale ani do 21:45 hod. sa mu nepodarilo odovzdať vzorku moču, aj keď mu lekár navrhol odber krvi, tak trval na tom, že najskôr odovzdá moč, pretože takto bol poučený.

Odvolateľ tvrdí, že drogy pred jazdou nepožil a teda samozrejme výsledok moču by bol negatívny a preto nemal dôvod skôr odovzdať krv.

Zdôraznil, že reálne sa pokúšal odovzdať vzorku moču, vyvinul maximálnu snahu aby sa odber uskutočnil, ale jednoducho mu to nešlo i napriek tomu, že v nemocnici boli približne dve hodiny. Príslušníkom PZ, ktorí ho v nemocnici sprevádzali, vytyka, že nečakali dlhšie, až do doby kedy by bol odber moču z jeho strany úspešný, a to aj niekoľko hodín. Obdobne aj vo vzťahu k lekárovi vytkol, že odber ukončil predčasne a nepočkal aj niekoľko hodín, kým moč odovzdá. Zdôraznil, že urobil maximum aby odber moču bol úspešný.

V ďalšej časti odvolania popísal konanie príslušníkov v súvislosti s podozrením z drogovej trestnej činnosti, v dôsledku čoho už príslušníkom neveril, keďže jeho zadržanie bolo nezákonné a teda nemal dôveru v príslušníkov PZ ani ohľadne jeho vyšetrenia v nemocnici. Opakovane sa domáhal umožnenia komunikácie s obhajcom, najmä či je povinný postup lekára a príslušníkov PZ uposlúchnuť a či je vôbec ich postup správny, čo mu nebolo umožnené. Zotrval na tom, že rozhodne neodmietol odber krvi, ale bol poučený, že najprv sa vykoná odber moču a toto poučenie mienil dodržať. Vytkol, že nebol výslovne poučený, že lekár upúšťa od odberu moču a pristupuje k odberu krvi a ak krv dať odmietne poskytnúť na vyšetrenie, vystavuje sa riziku trestného stíhania. V dôsledku zmatečného poučenia a zvláštnych postupov príslušníkov PZ u lekára, nerozumel situácii a domáhal sa konzultácie s obhajcom, čo mu nebolo umožnené.

Odvolateľ má za to, že neodmietol vyšetrenie odberom krvi, bol len nesprávne poučený o postupe vyšetrenia a nikdy nebol poučený o tom, že lekár ukončil vyšetrenie moču a pod sankciou ustanovenia § 289 ods. 2 Trestného zákona mu ide odobrať krv, a súčasne bola obžalovanému nezákonne odmietnutá možnosť porady so svojím advokátom pri úkone odberu, čím došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu.

Na podklade rozvedeného navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a aby odvolací súd vo veci rozhodol sám tak, že obžalovaného Q. M. spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku oslobodí, resp. vráti vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Na základe odvolania podaného obžalovaným bola uvedená trestná vec krajskému súdu predložená predkladacou správou dňa 18.05.2023.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradil od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 289 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona

(1) Kto vykonáva v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, zamestnanie alebo inú činnosť, pri ktorých by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, potrestá sa odňatím slobody až na jeden rok.

(2) Rovnako ako v odseku 1 sa potrestá, kto sa pri výkone zamestnania alebo inej činnosti uvedenej v odseku 1 odmietne podrobiť vyšetreniu na zistenie návykovej látky, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou alebo orientačným testovacím prístrojom, alebo sa odmietne podrobiť lekárskeho vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený návykovou látkou, hoci by to pri vyšetrení nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona Súd môže podmienčne odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak

a) vzhľadom na osobu páchatela, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatela výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, alebo

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona Pri povolení podmienčného odkladu výkonu trestu odňatia slobody určí súd skúšobnú dobu na jeden rok až päť rokov. Skúšobná doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Skúšobná doba neplynie počas výkonu nepodmienčného trestu odňatia slobody a počas výkonu väzby.

Podľa § 61 ods. 3 Trestného zákona Ak súd odsudzuje páchatela za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, ktorý už bol za taký trestný čin alebo za trestný čin usmrtienia podľa § 149 ods. 4 alebo 5, ktorých sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, odsúdený, uloží mu trest zákazu činnosti v hornej polovici trestnej sadzby uvedenej v odseku 2.

Podľa § 319 Trestného poriadku Odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca obžalovaného uviedol: "Ja poukazujúc na dôvody nášho odvolania navrhujem, aby súd zrušil napadnutý rozsudok a aby obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku oslobodil."

Zástupca krajskej prokuratúry predniesol: "Ja, podľa § 319 Trestného poriadku, navrhujem odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné. Dávam do pozornosti, že dôvody odvolania sú tie isté, čo boli prezentované pred súdom prvého stupňa ak tejto otázke sa súd prvého stupňa dostatočne venoval a týmito argumentami sa zaoberal. Zároveň súd vysvetlil, prečo bolo vyšetrenie ukončené a to práve z dôvodu odmietavého postoja agresívneho správania obžalovaného."

Obžalovaný sa záverečným návrhom pripojil k prednesu obhajcu a dodal, že agresívny bol z dôvodu, že mu nedovolili skontaktovať sa s obhajcom.

Na základe podaného odvolania, odvolací súd primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Trestného poriadku a keďže zistil, že nie sú dané, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, odvolací súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom zistil, že odvolanie obžalovaného Q. M. nie je dôvodné.

Zo spisového materiálu a z vyjadrení strán na verejnom zasadnutí konanom na odvolacom súde vyplýva, že rozsudok prvostupňového súdu bol napadnutý odvolaním len obžalovaným a to ohľadom výroku o vine a treste.

Z pripojeného spisového materiálu odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti: Na obžalovaného Q. M. bola Okresnou prokuratúrou Malacky pod č.k. 1Pv 95/21/1106 dňa 20.01.2022 podaná obžaloba pre

prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona, na skutkovom základe opísanom vyššie v tomto rozhodnutí.

Na hlavnom pojednávaní súd prvého stupňa vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného Q. M., výsluchom svedkov ppráp. B. D., npráp. R. F. a Z.. O. V., oboznámil podstatné listinné dôkazy a na podklade týchto dôkazov prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku konštatoval: "Pokiaľ ide o výrok o vine a právnej kvalifikácii, súd v prvom rade konštatuje, a to ani nebolo medzi stranami sporné, že obžalovaný od presne nezisteného času približne do 15:45 hod. dňa 18.03.2021 viedol v meste Malacky na K. ulici osobné motorové vozidlo značky Škoda Superb, evidenčného čísla C., kde bol zastavený hliadkou policajného zboru. Z dôvodu podozrenia príslušníkov policajného zboru z užitia návykovej látky bol obžalovaný vyzvaný, aby sa podrobil toxikologickému vyšetreniu na detekciu omamných a psychotropných látok, pričom bol dňa 18.03.2021 v čase približne od 19:42 hod. prevezený do Nemocnice svätého Michala, a.s. v Bratislave. Z poučenia obžalovaného zo dňa 18.03.2021, vyplýva, že tento bol zo strany príslušníkov policajného zboru poučený o následkoch odmietnutia vykonania lekárskeho vyšetrenia. Aj napriek skutočnosti, že toto poučenie nie je obžalovaným podpísané, súd nemal dôvod spochybňovať tento listinný dôkaz, nakoľko obžalovaný odmietol podpísať všetky jemu príslušníkmi policajného zboru predkladané dokumenty, čo bolo zhodne potvrdené aj výpoveďami svedkov. Sporné bolo, či sa obžalovaný po prevoze do nemocnice odmietol podrobiť odberu a vyšetreniu moču. Z výpovede obžalovaného a svedkov zhodne vyplýva, že v nemocnici mu bol na pokyn Z.. V. daný pohárik, do ktorého sa mal vymočiť. Následne išiel s príslušníkom policajného zboru na WC, pričom tento stál celý čas za ním. Po tom, čo sa mu nepodarilo vymočiť, išli opätovne na chodbu, kde dostal vodu a tento postup sa opakoval viac krát. Vyšetrenie bolo ukončené o 21:45 hod. Pokiaľ obžalovaný tvrdil, že aj napriek tomu, že od jeho zastavenia policajnou hliadkou až do ukončenia vyšetrenia približne 6 hodín nemočil a napriek tomu sa mu vymočiť nepodarilo a na druhej strane prokurátor argumentoval tým, že obžalovaný konal aktívne, aby požadovanú vzorku biologického materiálu neposkytol, keď poskytnutú vodu rozlieval po sedačkách a správal sa agresívne, súd dospel k záveru, že vzhľadom na skutočnosť, ktorú potvrdili tak svedkovia D. a F. ako aj samotný obžalovaný, že obžalovaný časť jemu poskytnutej vody na pitie vypil a niekoľko krát v sprievode príslušníka policajného zboru išiel na toaletu, kde si priložil pohárik k oblasti pohlavného údu a taktiež, že odovzdanie vzorky moču výslovne neodmietol, nebolo v konaní jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že by obžalovaný odber a vyšetrenie vzorky moču odmietol. Podkladom o vine obžalovaného musí byť zistený skutkový stav vecí, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Súd v tomto prípade nemohol vychádzať zo subjektívnych pocitov svedkov, ktorý sa domnievali, že obžalovaný vzorku moču odovzdať nechcel a to najmä s poukazom na skutočnosť, že predmetné vyšetrenie bolo ukončené bez odovzdania vzorky moču vyšetrujúcim lekárom Z.. V., ako aj na formuláciu zo záznamu o skutku na úseku dopravy, kde bolo zaznamenané, že „odber moču sa nepodarilo uskutočniť“. Z výpovede svedkov Z.. V. a F. vyplynulo, že vyšetrenie bolo ukončené najmä z dôvodu, že obžalovaný odmietol odovzdať vzorku krvi a začal sa správať agresívne. Svedkovia síce mali za to, že obžalovanému bola poskytnutá dostatočne dlhá doba na to, aby vzorku moču odovzdal, žiaden z nich však nevedel bez akýchkoľvek pochybností uviesť, že by sa obžalovaný odmietol podrobiť odberu moču. V porovnaní s podanou obžalobou súd vzhľadom na uvedené vypustil časť skutkovej vety v ktorej bolo uvedené, že sa obžalovaný odmietol podrobiť odberu a vyšetreniu moču. Čo sa týka odberu a vyšetrenia krvi, svedkovia zhodne uviedli, že po tom čo sa obžalovanému nepodarilo odovzdať vzorku moču, bol tento niekoľko krát vyzvaný na to aby sa podrobil odberu krvi, čo tento opakovane odmietol. Aj samotný obžalovaný uviedol, že keď mu chcel doktor zobrať krv povedal, že chce dať najprv moč, lebo má strach z ihliel, nemá ani tetovanie, nechcel aby ho pichli. Z lekárskej správy, ako aj z výpovede svedkov zhodne vyplýva, že obžalovaný odber krvi odmietol s tvrdením, že najprv chce odovzdať moč a potrebuje sa poradiť s advokátom. Na základe uvedených skutočností, mal súd za jednoznačne a bez pochybností preukázané, že obžalovaný sa odberu a vyšetreniu krvi odmietol podrobiť. Podľa § 289 odsek 2 Trestného zákona rovnako ako v odseku 1 (odňatím slobody až na jeden rok) sa potrestá, kto sa pri výkone zamestnania alebo inej činnosti uvedenej v odseku 1 (pri ktorých by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku) odmietne podrobiť vyšetreniu na zistenie návykovej látky, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou alebo orientačným testovacím prístrojom, alebo sa odmietne podrobiť lekárskemu vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, či nie ej ovplyvnený návykovou látkou, hoci by to pri vyšetrení nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie. Z dikcie citovaného ustanovenia Trestného zákona je nepochybné, že zákonodarca postavil na identickú úroveň odmietnutie podrobiť sa vyšetreniu na zistenie návykovej látky vykonávané lekárske vyšetrením odberom a vyšetrením krvi s odmietnutím podrobiť sa

lekárskemu vyšetreniu odberom a vyšetrením iného biologického materiálu, čo vyplýva z použitia spojky „alebo“. Použitie tejto spojky okrem iného znamená, že na vyvodzovanie trestnoprávnej zodpovednosti postačuje odmietnutie podrobiť sa vyšetreniu iba jednému z v tejto skutkovej podstate alternatívne upravených spôsobov vyšetrenia. Pokiaľ sa teda obžalovaný odmietol podrobiť odberu a vyšetreniu krvi, hoci toto vyšetrenie nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie, došlo k naplneniu všetkých zákonných znakov prečinu ohrozenia pod vplyvom návykových látok podľa § 289 odsek 2 Trestného zákona. Právne bez významu sú obžalovaným namietané skutočnosti, že pri odberoch žiadal prítomnosť advokáta, nakoľko postup policajtov sa mu od začiatku zdal byť neadekvátny. Taktiež jeho argumentáciu vo vzťahu k lekárovi, ktorý ho vyzval na podrobenie sa odberu krvi, keď uviedol, že najprv chce odovzdať moč a potrebuje sa poradiť s advokátom, považoval súd za zjavne nelogickú a ako takú za účelovú. Bez ohľadu na to, ako podľa obžalovaného služobný zákrok prebiehal, sa obžalovaný mohol odberu krvi podrobiť bez obáv z manipulácie jej výsledku, keďže je nepredstaviteľné, že by do obžalovaným prezentovaného postupu príslušníkov policajného zboru bol zapojený službukonajúci lekár, ktorý mal u obžalovaného vykonať lekárske vyšetrenie odberom krvi alebo iného biologického materiálu, prípadne iný zdravotnícky personál, v dôsledku čoho by mohlo dôjsť k manipulácii s výsledkami lekárskeho vyšetrenia. Pokiaľ sa obžalovanému nepodarilo odovzdať vzorku moču a bol lekárom vyzvaný, aby sa podrobil odberu krvi, bol tento povinný podrobiť sa odberu krvi. Nakoľko sa pri lekárskom vyšetrení spojenom s odberom a laboratórnym vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu svojou povahou (z hľadiska ich zmyslu a účelu) jedná o také úkony, ktoré je potrebné vykonať bez zbytočného odkladu, nemal obžalovaný právo podmieňovať odber krvi, odovzdaním vzorky moču, resp. kontaktovaním obhajcu a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že obžalovaný prestával pri vyšetrení spolupracovať (rozlieval na chodbe vodu, zvyšoval hlas, kopal do postelí v ambulancii a neustále vstával). O priebehu vyšetrenia rozhoduje službukonajúci lekár a nie vyšetovaná osoba. Tvrdenie obžalovaného, že má strach z ihliel považoval súd za účelové, nakoľko obžalovaný takéto svoje obavy počas vyšetrenia v nemocnici žiadnym spôsobom nevyslovil, čo vyplýva tak z lekárskej správy, ako aj z výpovede svedka MUDr. O. V.. Aj v prípade, že by bolo preukázané, že obžalovaný mal strach z odberu krvi, takéto skutočnosť by nebola pre rozhodnutie vo veci právne relevantná, nakoľko odber krvi by ani v takomto prípade nepredstavoval nebezpečenstvo pre jeho zdravie. Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že príslušníci policajného zboru ako aj službukonajúci lekár postupovali zákonne, keď obžalovanému umožnili počas dvoch hodín odovzdať vzorku moču, následne ho viac krát vyzvali, aby sa podrobil odberu krvi a po tom, čo to obžalovaný odmietol vyšetrenie ukončili. Vzhľadom na odmietavý postoj obžalovaného nebolo ich povinnosťou vyčakať, kým by bol obžalovaný ochotný resp. schopný vzorku moču odovzdať. Pokiaľ svedok MUDr. V. uviedol, že obžalovaného lekársky nevyšetroval a nezisťoval tak jeho medicínske klinické príznaky, súd mal za to, že táto skutočnosť je pre otázku viny obžalovaného za spáchaný skutok absolútne nepodstatná, nakoľko obžalovanému je kladené za vinu to, že sa odmietol podrobiť zákonom stanovenému vyšetreniu odberom krvi, resp. moču na zistenie prítomnosti návykových látok. Na túto okolnosť nemá vplyv absencia ďalšieho lekárskeho vyšetrenia obžalovaného. Vo vzťahu k obhajobnej námietke, že hliadka Pohotovostnej motorizovanej jednotky Krajského riaditeľstva policajného zboru v Bratislave, svedok F. a D., nezákonne žiadali od lekára odber aj krvi aj moču, keďže zákon, konkrétne ustanovenie § 289 ods. 2 Trestného zákona im túto možnosť nedáva, súd uvádza že ustanovenie § 289 ods. 2 Trestného zákona upravuje zákonné znaky prečinu ohrozenia pod vplyvom návykových látok a nie oprávnenia príslušníkov policajného zboru súvisiace s vykonaním vyšetrenia na zistenie návykových látok. Tieto sú upravené v zákone č. 219/1996 Z. z..“

Pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že skutok bol súdom prvého stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku.

Skutkové zistenie súdom prvého stupňa je správne a zodpovedá dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo ako aj v celom ich súhrne logicky a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodnil spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku, nemožno nič vytknúť.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, riadiac sa ustanovením § 168 Trestného poriadku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako

sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu.

Teda odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (úmyselného prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona), je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu tak, ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávanom na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to, odvolací súd v otázke skutkových zistení, odkazuje na podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil (už vyššie citované). Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Nadriadený súd dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Z dôvodov súdu prvého stupňa (str. 7-9 napadnutého rozsudku ohľadne obžalovaného - už vyššie v tomto rozhodnutí čiastočne citovaných) jasne vyplýva spôsob, akým sa vysporiadal s obhajobou obžalovaného, v ktorej naďalej pokračuje aj v dôvodoch odvolania.

V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

V naznačenom smere aj judikatúra ústavného súdu konštatuje, že do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I.ÚS 8/96 <<http://merit.slv.cz/I.US8/96>>, III.ÚS 197/02 <<http://merit.slv.cz/III.US197/02>>, III.ÚS 284/08 <<http://merit.slv.cz/III.US284/08>>). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. (III.ÚS 877/2016 z 13.12.2016).

Teda právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Správne potom súd prvého stupňa argumentoval: „Pokiaľ obžaloba videla rozpory vo výpovedi svedkov D. a F., týkajúce sa skutočnosti či sa obžalovaný na mieste kontroly v Malackách vyjadril, že užil pervitín pred jazdou, alebo a či sa jednému s policajtov javil pod vplyvom drog. Súd v ich výpovediach rozpor nezistil, nakoľko predmetné tvrdenia sa navzájom nevyklúčujú, pričom každý zo svedkov mohol navrhnúť vykonanie toxikologického vyšetrenia z iného dôvodu. Navyše skutočnosť, či obžalovaný uviedol, že užil pervitín, resp. či vykazoval zjavné známky požitia návykových látok nie sú dôvodom na to, aby bol obžalovaný zo strany príslušníkov policajného zboru vyzvaný na podrobenie sa vyšetreniu na zistenie omamných látok alebo psychotropných látok, ale postačuje skutočnosť, že bol zastavený hliadkou v dôsledku spáchania priestupku na úseku dopravy. Príslušníci Policajného zboru sú oprávnení v rámci svojej pôsobnosti vyzvať osoby vykonávajúce činnosť, pri ktorej by mohli ohroziť život, zdravie sebe

alebo iným osobám alebo poškodiť majetok na vyšetrenie na zistenie alkoholu alebo iných návykových látok. Samotná skutočnosť, či obžalovaný vykazoval zjavné znaky požitia návykových látok, resp. či uviedol, že užil pervitín je pre meritórne rozhodnutie právne irelevantná. Ďalej ak príslušníci policajného zboru nedisponovali orientačným testovacím prístrojom a vyzvali obžalovaného na vyšetrenie na zistenie omamných látok alebo psychotropných látok, lekárske vyšetrenie malo byť v zmysle § 5 ods. 7 zákona č. 219/1996 Z. z. spojené s odberom a laboratórnym vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu. Z uvedeného vyplýva, že príslušníci policajného zboru boli oprávnení vyzvať obžalovaného tak na odber krvi, ako aj iného biologického materiálu (moču) a nepostupovali pritom nezákonne, keď žiadali od lekára odber aj krvi aj moču obžalovaného. Použitie spojky „alebo“ nevylučuje, aby bolo u obžalovaného požiadané o vykonanie oboch druhov odberov. Súd považoval za logické, aby príslušníci policajného zboru vopred pred vykonaním vyšetrenia žiadali o vyšetrenie oboma spôsobmi, práve pre prípad, ktorý nastal u obžalovaného, keď neodovzdal vzorku moču následkom čoho mohol lekár následne pristúpiť k odberu krvi. Zákon č. 219/1996 Z. z. takýto postup príslušníkov policajného zboru nevylučuje a ich postup v konkrétnom prípade preto nemožno považovať za nezákonný.

Na základe všetkých uvedených skutočností, riadiac sa vyššie uvedenými úvahami pri hodnotení dôkazov, mal súd u obžalovaného za preukázané naplnenie všetkých zákonných znakov prečinu ohrozenia pod vplyvom návykových látok podľa § 289 odsek 2 Trestného zákona. Pokiaľ ide o zavinenie, s poukazom na popis skutku a všetky zistené skutočnosti uvedené v odôvodnení tohto rozsudku, je možné bez najmenších pochybností uzavrieť, že obžalovaný konal v priamom úmysle v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona.“

K správnym úvahám súdu prvého stupňa odpovedajúcim na obžalovaným predstretú argumentáciu (prostredníctvom obhajcu), krajský súd sa s týmito v celom rozsahu stotožňuje a si ich osvojuje a len dodáva: Ak obžalovaný namieta nezákonnosť a nesprávnosť poučenia o odbere, tak bez ohľadu na to čo konkrétne odznelo už pri realizácii vyšetrenia a odberu biologického materiálu v nemocnici, podstatným je, že obžalovaný bol riadne poučený a to písomne, o čom svedčí poučenie na čl. 78, ktoré mu bolo predložené o 15:55 hod. a ktoré odmietol podpísať, v ktorom je jasne a zreteľne (a to zvýraznením textu), že ak sa odmietne podrobiť vyšetreniu (na zistenie návykovej látky dychovou skúškou, odberom...), dopúšťa sa trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona. Je nepochybné, že mal poučenie k dispozícii a toto odmietol podpísať, čo je jeho právom a rozhodne to neznamena, že poučenie nebol, resp. bol poučený nesprávne.

Ak sa už počas priebehu úkonu realizácie odberu biologického materiálu a vyšetrenia lekárom domáhal kontaktu s obhajcom, keď sa podľa dôvodov odvolania “potreboval s obhajcom poradiť, či je daný postup lekára a policajtov správny a či je taký postup povinný uposlúchnuť”, odvolací súd dáva do pozornosti, že jak zo strany policajtov (oboch) tak zo strany lekára Z. O. V. bolo potvrdené, že asi dvakrát oznámil, že sa chce poradiť s právnikom (advokátom), pričom zo spisu je zrejmé, že skutok sa stal (tj. obžalovaného jazdiaceho vozidlom) zastavili o 15:45 hod. podľa zápisnice o výsluchu zadržaného -podozrivého, tento začal o 17:45 hod.. V Nemocnici sv. Michala za účelom odberu biologického materiálu bol spolu s príslušníkmi PZ od 19:42 hod. do 21:45 hod. a reálne bol výsluch podozrivého začatý o 23:40 hod., ktorého súčasťou (zápisnice) je aj poučenie o práve zvoliť si obhajcu, k čomu v tejto zápisnici nie je ani zmienka a vo veci obžalovaný odmietol vypovedať a prítomnosť obhajcu si pre tento úkon vôbec nevyžiadal. Ako obvinený bol vypočutý dňa 19.03.2021 o 17:30 hod. (čl. 43), pričom už právo zvoliť si obhajcu využil, obhajcu si zvolil na plnú moc a tento sa výsluhu aj zúčastnil. Obhajcu si zvolil dňa 19.03.2021.

Ak v kontexte s uvedeným obhajoba zdôrazňuje porušenie ustanovenia § 34 Trestného poriadku tak odvolací súd dodáva, že k úkonu samotného odberu biologického materiálu nebol dôvod kontaktovať právnik, ako sa obžalovaný domáhal na preverenie, či postup PZ (pri odbere biologického materiálu), je správny a či takýto postup má obžalovaný uposlúchnuť, nakoľko z naznačeného ustanovenia platí, že síce má právo radiť sa s obhajcom, ale nesmie sa radiť ako odpovedať už na položenú otázku a v podstate otázka, či odmieta odber biologického materiálu na zistenie návykovej látky, už zo strany príslušníkov PZ položená bola a odpoveď mohol poskytnúť jedine obžalovaný, sám sa rozhodnúť ako sa zachová. Potom požiadavka obžalovaného na umožnenie porady s právnikom, (či uposlúchnuť požiadavku príslušníkov ohľadne podrobenia sa odberu), sa stala bezpredmetnou. Pri výsluchu ako podozrivá osoba už na prítomnosti obhajcu (ktorého by si zvolil), už netrval a jeho právo na obhajobu bolo zo strany orgánov činných v trestnom konaní plne rešpektované pri výsluchu v postavení obvineného.

V kontexte s uvedeným potom krajský súd súhlasí so zisteniami a ustálením skutku prvostupňovým súdom a stotožňuje sa aj s úvahami a závermi týkajúcimi sa posúdenia právnej kvalifikácie a zhodne zastáva názor, že konanie obžalovaného je nutné posúdiť ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona, tak ako to správne bolo posúdené už v obžalobnom návrhu.

Čo sa týka druhu a výmery uloženého trestu súd prvého stupňa výrok o treste odôvodnil uvádzajúc: "Súd pri ukladaní trestu obžalovanému vychádzal zo závažnosti prečinu, z ktorého bol obžalovaný uznaný vinným, a ktorý určuje už zákonodarca stanovením rozpätia trestnej sadzby, pričom v danom prípade je výška trestnej sadzby stanovená zákonom (§ 289 ods. 2 Trestného zákona) v rozpätí do 1 roka. Pri rozhodovaní o ukladaní trestu súd nezistil žiadne poľahčujúce ani priťažujúce okolnosti podľa § 36, §. 37 Trestného zákona, súd preto trestnú sadzbu neupravoval. Vzhľadom na osobu páchatel'a a na možnosti jeho nápravy, ako aj na povahu a následok spáchaného trestného činu dospel súd k záveru, že na dosiahnutie účelu trestu a na naplnenie jeho represívnej zložky ako i individuálnej, či generálnej prevencie a tiež zložky výchovnej bude postačujúci aj trest odňatia slobody v dolnej polovici trestnej sadzby vo výmere 4 mesiace s podmieneným odkladom a s určením dostatočne dlhej skúšobnej doby vo výmere 2 roky. Pri jeho ukladaní súd prihliadol i na predchádzajúcu trestnú minulosť obžalovaného, keď tento bol jedenkrát súdom trestaný podmieneným trestom odňatia slobody, pričom toto odsúdenie má zahladené. Zahladenie odsúdenia, nebráni súdu, aby pri hodnotení osoby páchatel'a prizeral na skutočnosť, že páchatel' v minulosti spáchal trestný čin, a z tejto skutočnosti vyvodil príslušné závery, pokiaľ ide o sklony páchatel'a k trestnej činnosti a možnosť jeho nápravy. Súd tiež zohľadnil skutočnosť, že obžalovaný bol až do súčasnosti dvadsaťdeväťkrát postihnutý v priestupkovom konaní prevažne na úseku dopravy. Za týchto okolností je podľa názoru súdu dostatočne osvedčené, že účel trestu je možné zabezpečiť aj podmieneným trestom odňatia slobody. Nakoľko sa obžalovaný predmetného skutku dopustil pri vedení motorového vozidla, bolo potrebné obžalovanému uložiť aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá všetkého druhu v cestnej premávke, pričom pri jeho ukladaní súd zohľadnil skutočnosť, že obžalovaný už v minulosti bol za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku odsúdený, a to trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 03.06.2012, sp. zn. OT/141/2012, pričom obdobný trestný čin obžalovaný spáchal aj v stíhanej trestnej veci. V týchto prípadoch zákonodarca v ustanovení § 61 ods. 3 Trestného zákona stanovuje obligatórnu povinnosť súdu uložiť páchatel'ovi takejto trestnej činnosti trest zákazu činnosti, a to v hornej polovici trestnej sadzby uvedenej v ods. 2. Podľa § 61 ods. 7 Trestného zákona na ukladanie trestu zákazu činnosti podľa odseku 3 nemá vplyv zahladenie odsúdenia."

K výroku o treste odvolací súd konštatuje, že pri úvahách o voľbe druhu trestu a jeho výmery vo vzťahu k obžalovanému Q. M. prvostupňový súd dôsledne hodnotil všetky okolnosti významné pre rozhodnutie o treste, nepochybil ani pri úvahách súvisiacich s výrokom o treste a prihliadol na zásady ukladania trestov (§ 34 Trestného zákona) a v odôvodnení rozsudku sa dôsledne a konkrétne vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 4 a 5 Trestného zákona.

Teda vzal do úvahy spôsob spáchania činu, motív, spôsobený následok a pohnútku, ako aj jeho pomery a možnosť nápravy a konštatuje, že súd prvého stupňa nepochybil ani pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu vo vzťahu k obžalovanému, nakoľko správne nezistil poľahčujúcu okolnosť ani priťažujúcu okolnosť a potom prvostupňový súd uložil trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace, ktorého výkon podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní dva roky. Za správny a v súlade so zákonom považuje odvolací súd aj uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu 6 rokov a jednoznačne súhlasí s argumentáciou prvostupňového súdu v naznačenom smere (str. 11 napadnutého rozsudku).

Teda uložený trest považuje krajský súd nielen za zákonný, ale aj za spravodlivý a tento zodpovedá nielen zmyslu trestného konania, vrátane spravodlivého potrestania páchatel'ov, ale aj účelu trestu vymedzeného v ustanovení § 34 ods. 1 Trestného zákona a ostatným rozhodným kritériám podľa ustanovenia § 34 ods. 4 Trestného zákona. V tomto smere sa krajský súd v plnom rozsahu stotožňuje s úvahami a závermi rozvedenými v napadnutom rozsudku, ktoré viedli súd prvého stupňa k rozhodnutiu o uložení vyššie uvedeného trestu odňatia slobody.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd nezistiac dôvod na zmenu rozsudku prvostupňového súdu, rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia a odvolanie obžalovaného Q. Daniho ako nedôvodné, postupom podľa § 319 Trestného poriadku, zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.